

4 Αυγούστου 2021

Διδακτική ιστορία: Η θεραπεία από την κατάθλιψη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Η θεραπεία από την κατάθλιψη, μια ξεχωριστή διδακτική ιστορία που αξίζει να αφιερώσετε λίγο χρόνο για να διαβάσετε.

Κάποτε σε μια μακρινή χώρα της Ανατολής ο Βασιλιάς είχε βαριά κατάθλιψη, βαριά μελαγχολία και οι ιατροί δεν μπορούσαν να τον θεραπεύσουν. Αφού απελπίσθηκε από τους ιατρούς κάλεσε τους μάγους. Απέτυχε ο ένας μάγος, απέτυχε ο δεύτερος, ο τρίτος, ο πέμπτος, ο δέκατος.

Τελικά βρέθηκε κάποιος μάγος και του λέει: «Η θεραπεία σου είναι πάρα πολύ απλή, πάρα πολύ εύκολη. Να βρεις έναν άνθρωπο ευτυχισμένο, να βρεις έναν άνθρωπο χαρούμενο, να βρεις έναν άνθρωπο ικανοποιημένο από τη ζωή του, χωρίς παράπονα, χωρίς ταλαιπωρίες, χωρίς δυστυχίες στη ζωή, ή και εάν τα έχει όλα αυτά, παρά ταύτα να είναι ευχαριστημένος, να είναι ικανοποιημένος και να φορέσεις το πουκάμισο του. Άμα το κάνεις αυτό το πράγμα, θα θεραπευθείς αυτομάτως».

Χάρηκε ο βασιλιάς διότι τόσο απλό ήταν το μέσο της θεραπείας του, και έστειλε κήρυκες στη χώρα του να διαλαλήσουν: «Όποιος άνθρωπος είναι ευτυχής, όποιος άνθρωπος είναι ικανοποιημένος από τη ζωή του και στη ζωή του, να παρουσιασθεί ενώπιον του βασιλιά και θα λάβει μεγάλη αμοιβή».

Δεν παρουσιαζόταν κανείς. Προχώρησαν ακόμη μακρύτερα οι κήρυκες. Φώναξαν και σε άλλες περιοχές της αχανούς χώρας του και πάλι κανείς δεν παρουσιαζόταν. Αποφάσισε ο βασιλιάς να βρει ο ίδιος αυτόν τον άνθρωπο. Να ερευνήσει ο ίδιος και στη χώρα του, ενδεχομένως και σε άλλες χώρες.

Πήρε μια συνοδεία στρατιωτών, μεταμφιέθηκε και αυτός ως απλός στρατιώτης,

με στολή που θα λέγαμε σήμερα εκστρατείας, και άρχισε να περιοδεύει τη χώρα· να ανεβαίνει βουνά, να κατεβαίνει πεδιάδες, να επισκέπτεται σπίτια, να επισκέπτεται καλύβες, να επισκέπτεται ποιμνιοστάσια και να αναζητά κάποιον άνθρωπο, ο οποίος θα ήταν ευτυχής. Δεν έβρισκε κανέναν. Συνέχιζε την περιοδεία του.

Κάποτε, μετά από εβδομάδες περιοδείας, έφθασε σε μια καλύβα στο μέσο του δάσους. Στην καλύβα αυτή ζούσε ένας γέρος ξυλοκόπος με δυο μικρά παιδάκια. Ήταν τα εγγονάκια του. Είχαν πεθάνει οι γονείς τους και τα είχε πάρει ο γέρος στην καλύβα του δάσους να τα μεγαλώσει. Μπήκαν μέσα στην καλύβα - δεν γνώρισε φυσικά ο άνθρωπος ότι ήταν ο βασιλιάς - και τους είπε:

«Καθίστε παλικάρια μου, να σας φιλοξενήσω· να σας δώσω κάτι απ' όσα έχω εδώ στο φτωχικό μου» και τους έδωσε ό,τι είχε ο γεροντάκος και στο τέλος του λέει ο βασιλιάς: «Δεν μου λες παππού, είσαι ευχαριστημένος; Είσαι ευτυχής;». «Ναι, παιδί μου είμαι. Δεν μου λείπει τίποτε· τα έχω όλα. Έχω την καλύβα μου, η οποία με προφυλάσσει από τη βροχή και από το πολύ κρύο. Κόβω ξύλα στο δάσος, ανάβω φωτιά και πυρώνομαι. Έχω συντροφιά τα εγγονάκια μου· δεν είμαι ολομόναχος. Μαζεύω λάχανα από την περιοχή εδώ και τρώω. Καμιά φορά σκοτώνω και κανένα πουλί, κανένα αγρίμι και έχω κάτι καλύτερο στο τραπέζι μου. Κατεβαίνω στην πόλη, πουλώ ξύλα και αγοράζω μερικά πράγματα, τα οποία είναι απολύτως απαραίτητα. Δόξα να 'χει ο Θεός, δεν μου λείπει τίποτε· τα 'χω όλα. Είμαι ευχαριστημένος· είμαι ευτυχής».

Περιχαρής ο βασιλιάς, διότι επιτέλους θα θεραπευόταν, λέει στους στρατιώτες: «Δώστε μου αμέσως το πουκάμισο του». Αλλά όταν οι στρατιώτες πλησίασαν το γέρο και άνοιξαν τη χοντρή κάπα την οποία φορούσε δεν είχε πουκάμισο μέσα. Απελπίσθηκε ο βασιλιάς. «Ωχ τι έπαθα! Έναν άνθρωπο ευτυχισμένο βρήκα και αυτός δεν έχει πουκάμισο. Θα μείνω, λοιπόν, πάλι άρρωστος;».

Πηγή: iellada.gr